Lietas arhīva Nr. A42-00733-21
ECLI:LV:ADRJVTN:2021:0520.A420245820.5.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2021.gada 20.maijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Guntars Ploriņš,

piedaloties pieteicējam /pers. A/ un viņa pārstāvim /pers. B/,
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Nodrošinājuma valsts aģentūras pārstāvjiem /pers. C/ un /pers. D/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par Nodrošinājuma valsts aģentūras 2020.gada 10.augusta lēmuma Nr.1.3.2-02/4280 atcelšanu daļā, ar kuru viņam noteikts segt izņemtā transportlīdzekļa pieņemšanas glabāšanā un glabāšanas izdevumus 1625,30 *euro* apmērā,

konstatēja

[1] Nodrošinājuma valsts aģentūra (turpmāk – aģentūra) 2019.gada 7.jūlijā pieņēma glabāšanā administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PC385388 izņemto transportlīdzekli „VW Golf" bez reģistrācijas numura. Ar Vidzemes rajona tiesas 2019.gada 25.oktobra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.171044019 pieteicējs /pers. A/ atzīts par vainīgu LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā. Attiecībā par šajā administratīvā pārkāpuma lietā izņemto transportlīdzekli „VW Golf" nospriests, ka līdz pieteicējam uzliktā naudas soda izpildei tas nododams glabāšanā Ministru kabineta noteiktajā kārtībā, bet pēc naudas soda izpildes atdot to atpakaļ īpašniekam.

Ar aģentūras Izņemto lietu, apsardzes un tehniskā atbalsta departamenta Izņemto lietu un piedziņas pārvaldes 2020.gada 7.maija lēmumu Nr.1.1.1.2-03/1986 (turpmāk – sākotnējais lēmums) nolemts noteikt par pienākumu pieteicējam segt izdevumus 1706,07 *euro* apmērā par transportlīdzekļa nogādāšanu glabāšanā un glabāšanu.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to apstrīdēja aģentūras direktoram, kurš ar 2020.gada 10.augusta lēmumu Nr.1.3.2-02/4280 (turpmāk – lēmums) atcēla sākotnējo lēmumu par piedzenamo apmēru 1706,07 euro, nosakot pieteicējam līdz dienai, kad beigsies lēmuma pārsūdzības termiņš, segt izņemtā transportlīdzekļa pieņemšanas glabāšanā un glabāšanas izdevumus 1625,30 *euro* apmērā.

[2] Nepiekrītot lēmumam daļā, ar kuru viņam noteikts segt aģentūras izdevumus 1625,30 *euro* apmērā, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot lēmumu atcelt turpmāk norādīto argumentu dēļ.

Sākotnējā lēmumā veiktais transportlīdzekļa pieņemšanas glabāšanā un glabāšanas izdevumu aprēķins ir samazināts tādēļ, ka sākotnēji piemērotais glabāšanas izdevumu tarifs 11,38 *euro*/diennaktī ir pilnībā aizstāts ar jauno tarifu 9,41 *euro*/diennaktī. Tomēr jaunais tarifs nav panaceja, kamēr vien tas netiek pamatots ar patiešām faktiskajām izmaksām. Citās līdzīgās lietās, kur strīdus objekts ir jaunais tarifs, pieteicēja pārstāvis ir pārliecinājies, ka faktiskās glabāšanas izmaksas ir ievērojami mazākas par izmaksām, kuras iegūst, izmantojot jauno aģentūras tarifu. Pieteicēja gadījumā tas nozīmē divreiz mazāku izdevumu kopējo aprēķinu. Atsevišķām izdevumu pozīcijām to aprēķināšana par katru dienu mākslīgi palielina izdevumu aprēķinu, kas ir nedz attiecināms, nedz atbilst reālajām faktiskajām izmaksām. Vērtējot konkrēto aģentūras stāvlaukumu /adrese/, kurā glabāja pieteicējam izņemto transportlīdzekli, glabāšanas izdevumi par vienu diennakti ir mazāki par visu aģentūras stāvlaukumu kopējām vidējām izmaksām, tomēr aģentūras stāvlaukumos Ludzā un Rīgā šīs izmaksas ir vēl mazākas nekā Valmierā, bet stāvlaukumiem Ludzā un Kuldīgā ar salīdzināmu administratīvo pārkāpumu lietās izņemto transportlīdzekļu noslodzi glabāšanas izdevumi atšķiras vairāk nekā 4 reizes. Līdz ar to rodas jautājumi arī par pašu aģentūras stāvlaukumu uzturēšanas izdevumu pamatotību un attiecināmību uz pieteicējam izņemtā transportlīdzekļa glabāšanas izmaksu aprēķinu.

Pieteicēja ieskatā, transportlīdzekļa izņemšanai un pēc tam ilgstošai glabāšanai nebija objektīvas nepieciešamības, lietderīguma un samērīguma. Saskaņā ar Satversmes tiesas atziņām valstij pašai Valsts policijas, aģentūras vai tiesas, kas izskata administratīvā pārkāpuma lietu, personā patstāvīgi, negaidot indivīda atgādinājumu, jāvērtē, vai transportlīdzekļa izņemšana un pēc tam glabāšanas turpināšana ir nepieciešama, kas pieteicēja gadījumā nav darīts. Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 257.panta pirmo daļu transportlīdzekli var izņemt par jebkuru administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē (piemēram, ātruma vai piesprādzēšanās pārkāpumu), tomēr šī norma neparedz obligātu transportlīdzekļa izņemšanu. Konkrētajā gadījumā transportlīdzekļa izņemšanai un ilgstošai tā glabāšanai nebija pamata. Līdz ar to aģentūra, nevērtējot izdevumu samazināšanas nepieciešamību nelietderīgas izņemšanas un nepamatoti ilgās glabāšanas dēļ, ir pārkāpusi juridiskās obstrukcijas aizliegumu.

[3] Aģentūra savā rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteikums ir noraidāms, papildus lēmumā norādītajam paskaidrojot sekojošo (*lietas 25. – 27.lapa*).

Attiecībā par glabāšanas izdevumu atbilstību faktiskajām izmaksām, aģentūra norāda, ka viena transportlīdzekļa vidējās uzturēšanas izmaksas tiek aprēķinātas, ņemot vērā izmaksas, kas attiecas gan uz stāvlaukumu uzturēšanu, gan pie komersantiem glabāto transportlīdzekļu izmaksas, gan tiešās un netiešās administrācijas izmaksas, kurās iekļauts nodarbināto laika patēriņš viena transportlīdzekļa lietas apstrādei un tam patērētie resursi. Aprēķina metodika apstiprināta 2019.gada 13.augustā, pieņemot grozījumu Ministru kabineta 2010.gada 7.decembra noteikumos Nr.1098. Šāda aprēķina metodika tiek izmantota, aprēķinot transportlīdzekļu glabāšanas izdevumus atbilstoši šobrīd spēkā esošajiem Ministru kabineta 2020.gada 30.jūnija noteikumiem Nr.413.

Vidējās uzturēšanas izmaksas par vienu transportlīdzekli tiek aprēķinātas, ņemot vērā aģentūras stāvlaukumu uzturēšanas izdevumus, kas attiecas tikai uz administratīvajā lietās izņemto transportlīdzekļu glabāšanu, tas ir, nekustamā īpašuma nodoklis, videonovērošanas sistēmas uzturēšana,

elektroenerģija, stāvlaukumu nolietojums, teritorijas uzkopšana, apsardzes pakalpojumi, veiktie remontdarbi, kā arī namu pārziņa un uzskaitveža atalgojums, dalot ar dienu skaitu, cik ilgi tika glabāti transportlīdzekļi. Uzturēšanas izdevumos iekļautas arī komersantu stāvlaukumos (8 stāvlaukumi) izvietoto transportlīdzekļu glabāšanas izmaksas. Vidējās izmaksas par transportlīdzekļu glabāšanu komersantu stāvlaukumos ir 5,35 *euro* par diennakti. Kopā vidējās glabāšanas uzturēšanas izmaksas par vienu diennakti vienam transportlīdzeklim ir 5,35 *euro* × 8 komersantu stāvlaukumi + 7,52 *euro* × 5 aģentūras stāvlaukumi / ar stāvlaukumu kopsummu = 6,18 *euro*.

Tiešo administratīvo izmaksu aprēķins tiek veidots, ņemot vērā tiešo dokumentu apstrādes procesu, saņemot transportlīdzekli, tas ir, dokumentu apstrāde un sagatavošana, kā arī lēmumu un paziņojumu nosūtīšana transportlīdzekļa īpašniekam. Amatpersonu izmaksas rēķinātas, ņemot par pamatu patērēto laiku viena transportlīdzekļa dokumentu apstrādei un aģentūrā apstiprināto vienas stundas darba tarifu. Lai aprēķinātu izmaksas par vienu diennakti, tiešās administratīvās izmaksas tiek dalītas ar dienu skaitu, cik ilgi vidēji glabājas viens transportlīdzeklis: 14,68 *euro* (tiešās administratīvās izmaksas) /16,6 (vidējais viena transportlīdzekļa glabāšanas laiks) = 0,89 *euro*/diennaktī. Savukārt netiešās administratīvās izmaksās ierēķināta administratīvajā lietās izņemto transportlīdzekļu dokumentu aprite, rēķinu sagatavošana un citām darbībām iesaistīto darbinieku noslodzes, saimniecisko lietu izmaksas, administratīvās izmaksas /adrese/, administratīvās izmaksas, kur atrodas aģentūras direktors, grāmatveži un jurists. Visas izmaksas ir ņemtas proporcionāli tieši šo funkciju veikšanai, tas ir, administratīvajās lietās izņemto transportlīdzekļu glabāšanas nodrošināšanā. Lai aprēķinātu izmaksas par vienu diennakti, netiešās administratīvās izmaksas tiek dalītas ar diennakts skaitu, cik ilgi vidēji glabājas viens transportlīdzeklis: 38,83 *euro* (netiešās administratīvās izmaksas) / 16,6 (vidējais viena transportlīdzekļa glabāšanas laiks) = 2,34 *euro*/diennaktī.

Tādējādi, aģentūras ieskatā, glabāšanas izmaksas 9,41 *euro* diennaktī atbilst faktiskajām izmaksām.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs un viņa pārstāvis uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem apstākļiem. Savukārt aģentūras pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz lēmumā un rakstveida paskaidrojumā norādītajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums *ir daļēji apmierināms.*

[6] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs ar Vidzemes rajona tiesas 2019.gada 25.oktobra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.171044019 atzīts par vainīgu LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā. Lietā nav strīda arī par to, ka šīs administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros pieteicējam izņemts un nodots glabāšanā aģentūrai transportlīdzeklis „VW Golf".

Lietā strīds ir par to, vai pieteicējam ir pienākums segt transportlīdzekļa nogādāšanas glabāšanā un glabāšanas izdevumus pārsūdzētajā lēmuma daļā norādītajā apmērā.

[7] Pārsūdzētais lēmums pamatots ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa un Ministru kabineta 2010.gada 7.decembra noteikumu Nr.1098 „Noteikumi par rīcību ar administratīvo pārkāpumu lietās izņemto mantu un dokumentiem" (turpmāk – noteikumi Nr.1098) normām.

Atbilstoši Administratīvās atbildības likuma pārejas noteikumu 1.punktam ar Administratīvās atbildības likuma spēkā stāšanos (2020.gada 1.jūlijā) spēku zaudē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss. Savukārt šī likuma pārejas noteikumu 2.punktā noteikts, ka procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu, tiek arī pabeigtas kodeksā noteiktajā kārtībā. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā vai izpilde). Savukārt Ministru kabineta 2020.gada 30.jūnija noteikumi Nr.413 „Noteikumi par rīcību ar administratīvo pārkāpumu lietās izņemto mantu un dokumentiem" (turpmāk – noteikumi Nr.413) stājās spēkā vienlaikus ar Administratīvās atbildības likumu. Noteikumu Nr.413 83.punkts noteic, ja lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pieņemts saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu, izdevumu apmēru, kas radušies sakarā ar administratīvā pārkāpuma lietā izņemtās mantas un dokumentu nodošanu glabāšanā, glabāšanu un iznīcināšanu, nosaka un piedziņu veic saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu un noteikumiem Nr.1098 līdz 2021.gada 31.decembrim.

[8] Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 257.panta pirmo daļu izņemtās mantas un dokumentus līdz brīdim, kad stājas spēkā lēmums administratīvā pārkāpuma lietā, institūcijas (amatpersonas), kurām ir tiesības izņemt mantas un dokumentus, nodod tās glabāšanā Ministru kabineta noteiktajā kārtībā. Savukārt saskaņā ar minētā panta astoto daļu persona, kurai uzlikts administratīvais sods, Ministru kabineta noteiktā kārtībā un apmērā sedz izdevumus, kas radušies sakarā ar administratīvā pārkāpuma lietā izņemtās mantas un dokumentu nodošanu glabāšanā, glabāšanu un iznīcināšanu.

Atbilstoši minētajam likumdevēja deleģējumam Ministru kabinets izdevis noteikumus Nr.1098, nosakot kārtību, kādā tiek segti ar administratīvā pārkāpuma lietā izņemtās mantas nodošanu glabāšanā, glabāšanu vai iznīcināšanu saistītie izdevumi. Atbilstoši noteikumu Nr.1098 71.punktam persona, kurai administratīvā pārkāpuma lietā ir piemērots sods, sedz izdevumus, kas radušies sakarā ar administratīvā pārkāpuma lietā izņemtās mantas vai dokumenta nodošanu glabāšanā, glabāšanu vai iznīcināšanu. Šo noteikumu 72.punkts paredzēja, ka izdevumu apmēru par izņemtās mantas glabāšanu nosaka saskaņā ar šajos noteikumos noteikto izdevumu apmēru par administratīvā pārkāpuma lietā izņemtās mantas glabāšanu vai iznīcināšanu (4.pielikums). Savukārt šo noteikumu 73.punkts noteica, ja ar izņemtās mantas vai dokumenta nodošanu glabāšanā, glabāšanu vai iznīcināšanu saistīto izdevumu apmērs nav minēts šo noteikumu 4.pielikumā, to aprēķina atbilstoši faktiskajām izmaksām.

Izdevumu apmērs par transportlīdzekļa nogādāšanu glabāšanā nav ietverts noteikumu Nr.1098 4.pielikumā. Līdz ar to izdevumu apmērs nosakāms atbilstoši faktiskajām izmaksām. Tādējādi pieteicējam kā personai, kurai uzlikts administratīvais sods, ir pienākums segt aģentūrai radītos izdevumus saistībā ar izņemto transportlīdzekli.

[9] Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam noteikts pienākums apmaksāt transportlīdzekļa nogādāšanas glabāšanā izdevumus 272,25 *euro* apmērā.

No lietas materiāliem konstatējams, ka 2019.gada 6.jūlijā Valsts policijas amatpersona sastādīja Transportlīdzekļa izņemšanas protokolu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PC385388 un pieņēma lēmumu izņemto transportlīdzekli nodot glabāšanai aģentūrā *(lietas 41.lapa*). Savukārt saskaņā ar izņemtā transportlīdzekļa pieņemšanas un nodošanas aktu Nr.108340 transportlīdzekli pārvietošanai 2019.gada 7.jūlijā plkst.01.05 pieņēmis SIA /Nosaukums K/ pārstāvis, bet glabāšanā aģentūras stāvlaukumā /adrese/, tas nodots 2019.gada 7.jūlijā plkst.02.10 (*lietas 39. un 40.lapa*).

Noteikumu Nr.1098 6.punkts noteica, ka aģentūra saskaņā ar normatīvajos aktos publisko iepirkumu jomā noteiktajām prasībām var slēgt līgumu ar komersantu par pakalpojumu, kas saistīts ar izņemtās mantas nodošanu glabāšanā, glabāšanu, realizāciju, iznīcināšanu vai tās novērtēšanu.

Konkrētajā gadījumā aģentūra 2018.gada 29.novembrī noslēgusi ar SIA/Nosaukums K/ pakalpojuma līgumu Nr.IeM NVA 2018/236-Pak par transportlīdzekļu pārvietošanu no Vidzemes I teritorijas. Saskaņā ar šā līguma 2.pielikumā noteikto maksa par transportlīdzekļu, kuru pilna masa ir līdz 3,5 t, pārvietošanu no 0 līdz 50 km ir 4,50 *euro*/km bez pievienotās vērtības nodokļa *(lietas 71.lapa)*. Savukārt atbilstoši izņemtā transportlīdzekļa

pieņemšanas un nodošanas aktā Nr.108340 norādītajai informācijai izņemtais transportlīdzeklis ir pārvietots ar auto evakuatoru 50 km attālumā no transportlīdzekļa izņemšanas vietas /Nosaukums B/, /vieta/ pagastā, uz transportlīdzekļa glabāšanas vietu /adrese/ (*lietas 39.lapa*). Tomēr pieteicējs, atsaucoties uz lietas materiālos esošo izdruku no Google Maps, kurā norādīts attālums no ZS /Nosaukums C/, /vieta/, līdz /adrese/ uzskata, ka izņemtā transportlīdzekļa pārvietošana notikusi 51,1 km *(lietas 42.lapa)*, līdz ar to samaksa bija nosakāma 3,80 *euro*/km.

Novērtējot šos apstākļus, tiesa atzīst par pierādītu faktu, ka pieteicējam izņemtais transportlīdzeklis ir pārvietots ar auto evakuatoru 50 km, nevis 51,1 km attālumā. Viens no obligātajiem procesuālajiem dokumentiem, kas noformējams administratīvā pārkāpuma lietā, ja tajā tiek izņemts transportlīdzeklis, ir noteikumu Nr.1098 2.pielikumā paredzētais izņemtā transportlīdzekļa pieņemšanas un nodošanas akts. Šajā aktā ir paredzēta sadaļa, kurā norādāms gan transportlīdzekļa pārvietotājs, gan arī attālums līdz glabāšanas vietai. Konkrētajā gadījumā aktā Nr.108340 norādīts, ka izņemtais transportlīdzeklis pārvietots ar auto evakuatoru 50 km attālumā no transportlīdzekļa izņemšanas vietas /Nosaukums B/, /vieta/pagastā, uz transportlīdzekļa glabāšanas vietu /adrese/. Tātad konkrētais SIA/Nosaukums K/darbinieks, kurš faktiski veicis pieteicējam izņemtā transportlīdzekļa pārvietošanu, norādījis faktiski veikto attālumu. Savukārt lietā esošā izdruka no Google Maps ir informatīvs uzskates materāls, kas norāda uz iespējamo attālumu starp ZS /Nosaukums C/, /vieta/ pagastā, un /adrese/, braucot ar automašīnu. Tomēr no šāda informatīvā materiāla nav konstatējama ne precīza vieta, no kuras transportlīdzekli uzsākts pārvietot, ne arī precīzs ceļš, pa kuru tas darīts (piemēram, atšķirībā no tā, pa kurā ielām braukts Valmierā, var atšķirties arī faktiski nobrauktais attālums). Tādēļ šādos apstākļos augstāka ticamība ir piešķirama izņemtā transportlīdzekļa pieņemšanas un nodošanas aktā Nr.108340 norādītajai informācijai.

Ievērojot minēto, secināms, ka izņemtā transportlīdzekļa pārvietošanas izdevumi pieteicējam ir noteikti atbilstoši to faktiskajam apmēram – 272,25 (50 km × 4,50 *euro* + pievienotās vērtības nodoklis 21%) *euro*. Līdz ar to šajā daļā pārsūdzētais lēmums ir tiesisks un tā atcelšanai nav pamata.

[10] Saskaņā ar noteikumu Nr.1098 4.pielikuma 1.1.2.apakšpunktu administratīvā pārkāpuma lietā izņemtā transportlīdzekļa glabāšanas izdevumu apmērs ir 9,41 *euro* par vienu diennakti. Šādu maksu par transportlīdzekļa glabāšanu aģentūra piemērojusi arī pieteicējam. Par transportlīdzekļa uzglabāšanu 155 diennaktis (no 2019.gada 7.jūlija līdz 2019.gada 25.novembrim un no 2020.gada 28.janvāra līdz 2020.gada 10.februārim) pieteicējam noteikts pienākums apmaksāt izdevumus 155 × 9,41 *euro* = 1458,55 *euro* apmērā.

Tomēr pieteicējs uzskata, ka noteikumos Nr.1098 noteiktā maksa par transportlīdzekļa glabāšanu 9,41 *euro* apmērā pārsniedz faktisko izmaksu apmēru, norādot, ka transportlīdzekļa glabāšanas izmaksas /adrese/, atbilstoši aģentūras sniegtajai informācijai ir 4,96 *euro* diennaktī. Savukārt tiešās un netiešās administratīvās izmaksas nav pamatoti saistīt ar transportlīdzekļa glabāšanas diennakšu skaitu, bet gan ir nosakāmas to faktisko izmaksu apmērā, kādas tās ir vienam transportlīdzeklim attiecīgi – 14,68 *euro* un 38,83 *euro (lietas 81.lapa)*.

Tiesa, novērtējot pieteicēja norādītos argumentus, atzīst tos par pamatotiem sekojošu apsvērumu dēļ.

[10.1] Noteikumu Nr.1098 4.pielikuma 1.1.2.apakšpunkts, redakcijā, kāda bija spēkā līdz 2019.gada 16.augustam, noteica, ka administratīvā pārkāpuma lietā izņemtā transportlīdzekļa glabāšanas izdevumu apmērs ir 11,38 *euro* par vienu diennakti.

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Augstākā tiesa) līdzīgās lietās ir norādījis, ka uz noteikumos Nr.1098 ietverto tiesisko regulējumu *mutatis mutandis* ir attiecināmas arī Augstākās tiesas spriedumā SKA-44/2016 izteiktās atziņas *(sk. Augstākās tiesas 2019.gada 8.marta sprieduma SKA-487/2019 8.punktu)*, atbilstoši kurām pastāv nepieciešamība apsvērt, vai noteikumu Nr.1098 4.pielikumā norādītie izdevumi atbilst faktiskajām izmaksām, un gadījumā, ja konstatējama būtiska atšķirība, vai pastāv objektīvs pamats šādai atšķirībai. Gadījumā, ja noteikumu Nr.1098 4.pielikumā norādītie izdevumi nav piemērojami, aprēķins ir jāveic saskaņā ar šo noteikumu 73.punktu *(sk. Augstākās tiesas 2016.gada 11.marta sprieduma SKA-44/2016 7.punktu, 2019.gada 28.marta sprieduma SKA-121/2019 8.punktu)*. Augstākā tiesa arī norādījusi, ka gadījumā, ja tiesa atzīst, ka Ministru kabineta noteikumi neatbilst likumam, tā attiecīgo tiesību normu nepiemēro. Turklāt Augstākās tiesas 2016.gada 11.marta spriedumā SKA-44/2016 norādītais, ka noteikumu Nr.869 (vēlāk noteikumi Nr.1098) pielikumā norādītajam izcenojumam jāatbilst faktiskajām izmaksām, balstās uz to, ka pretējā gadījumā noteikumi Nr.1098 pārsniedz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 257.panta astotajā daļā sniegtā pilnvarojuma mērķi un noved pie personas sodīšanas ar kodeksā neparedzētu soda veidu. Tāpat Augstākā tiesa arī vērsusi uzmanību, ka, ievērojot tiesiskās vienlīdzības principu un tiesības uz taisnīgu tiesu, tiesai būtu jāpieliek pūles, lai līdzīgi gadījumi (vai, vēl jo vairāk, identiski gadījumi) tiktu izlemti līdzīgi, jo procesa dalībniekiem ir tiesības sagaidīt un paļauties, ka tie tiesā saņems vienādu taisnību visos līdzīgos gadījumos. Pareizi pielietotai juridiskajai metodoloģijai vajadzētu līdz minimumam samazināt procesa dalībniekiem grūti izskaidrojamu atšķirīgu rezultātu rašanos, pat ja, kā rāda tiesu prakse, šādi gadījumi nav izslēgti nevienā, arī kasācijas, tiesas instancē *(sk. Augstākās tiesas 2015.gada 6.novembra sprieduma SKA-482/2015 8.punktu*).

Tiesā pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka, atbilstoši Augstākās tiesas spriedumos izdarītajiem secinājumiem, aģentūra pārskatīja un precizēja administratīvo pārkāpumu lietās izņemto transportlīdzekļu glabāšanas izdevumus un ar Ministru kabineta 2019.gada 13.augusta noteikumiem Nr.363 ir izdarīti grozījumi noteikumu Nr.1098 4.pielikuma 1.1.2.apakšpunktā, kas stājušies spēkā 2019.gada 17.augustā. Ņemot vērā Augstākās tiesas spriedumos secināto, ka transportlīdzekļa glabāšanas izmaksām jāatbilst faktiskajām izmaksām, aģentūra uzskata, ka pieteicēja gadījumā ir piemērojams noteikumu Nr.1098 4.pielikuma 1.1.2.apakšpunkts redakcijā, kas ir spēkā no 2019.gada 17.augusta, proti, izņemtā transportlīdzekļa glabāšanas izdevumi vienā diennaktī ir 9,41 *euro*.

Ņemot vērā to, ka noteikumos Nr.1098 noteiktā kārtība, kādā aģentūra aprēķināja izdevumus par administratīvā pārkāpuma lietā izņemtā transportlīdzekļa glabāšanu līdz 2019.gada 16.augustam, ir tāda pati kā pēc grozījumu izdarīšanas, tiesa atzīst, ka Augstākās tiesas agrāk izteiktās atziņas līdzīgās lietās ir vienlīdz attiecināmas arī uz noteikumos Nr.1098 ietverto tiesisko regulējumu, kas ir spēkā no 2019.gada 17.augusta. Tādējādi tiesai ir jāpārbauda, vai aģentūras aprēķinos izmantotie transportlīdzekļa glabāšanas izdevumi 9,41 *euro* par diennakti, ko noteicis Ministru kabinets noteikumu Nr.1098 4.pielikuma 1.1.2.apakšpunktā, atbilst faktiskajām transportlīdzekļa glabāšanas izmaksām.

[10.2] Aģentūra norāda *(lietas 25. un 26.lapa)*, ka viena transportlīdzekļa vidējās uzturēšanas izmaksas tiek aprēķinātas, ņemot vērā izmaksas, kas attiecas gan uz stāvlaukumu uzturēšanu, gan pie komersantiem glabāto transportlīdzekļu izmaksas, gan tiešās un netiešās administrācijas izmaksas, kurās iekļauts nodarbināto laika patēriņš viena transportlīdzekļa lietas apstrādei un tam patērētie resursi. Vidējās uzturēšanas izmaksas par vienu transportlīdzekli tiek aprēķinātas, ņemot vērā aģentūras stāvlaukumu uzturēšanas izdevumus, kas attiecas tikai uz administratīvajās lietās izņemto transportlīdzekļu glabāšanu tas ir, nekustamā īpašuma nodoklis, videonovērošanas sistēmas uzturēšana, elektroenerģija, stāvlaukumu nolietojums, teritorijas uzkopšana, apsardzes pakalpojumi, veiktie remontdarbi, kā arī namu pārziņa un uzskaitvežu atalgojums, dalot ar dienu skaitu, cik ilgi tika glabāti transportlīdzekļi. Šo izmaksu aprēķinā par pamatu ņemtas 2018.gada izmaksas *(lietas 92. – 98.lapa)*. Uzturēšanās izdevumos iekļautas arī komersantu stāvlaukumos (8 stāvlaukumi) izvietoto transportlīdzekļu glabāšanas vidējās izmaksas, kuras ir 5,35 *euro* par diennakti. Tādējādi kopējās vidējās glabāšanas uzturēšanas izmaksas par vienu diennakti vienam transportlīdzeklim ir 6,18 (5,35 *euro* × 8 komersantu stāvlaukumi + (7,52 *euro* × 5 aģentūras stāvlaukumi)) : ar stāvlaukumu kopsummu) *euro*.

Tātad glabāšanas izmaksu aprēķinā tiek ņemti vērā gan aģentūras stāvlaukumu uzturēšanas izdevumi, gan komersantu stāvlaukumos izvietoto transportlīdzekļu glabāšanas izmaksas. Tiesas ieskatā, šāda aprēķinu kārtība ir pamatota un atbilst arī tiesiskās vienlīdzības principam, nodrošinot visām privātpersonām vienotas transportlīdzekļu glabāšanas izmaksas, neatkarīgi no stāvlaukumu piederības un to atrašanās vietas. Pretējā gadījumā, ņemot vērā iepriekš minētos apstākļus, tiktu pieļauta atšķirīga attieksme pret privātpersonām (piemēram, aģentūras stāvlaukumā /adrese/, viena transportlīdzekļa

uzturēšanas izmaksas būtu 4,3 reizes lielākas, nekā stāvlaukumā /adrese/ (attiecīgi 14,39 *euro*/diennaktī un 3,38 *euro*/diennnaktī). Tādējādi šajā pozīcijā aģentūras aprēķini ir atzīstami par pamatotiem, bet pieteicēja viedoklis par konkrētā stāvlaukuma izmaksu ietveršanu viņa aprēķinā, ir noraidāms.

[10.3] Tāpat aģentūra norāda, ka tiešo administratīvo izmaksu aprēķins tiek veidots, ņemot vērā tiešo dokumentu apstrādes procesu, saņemot transportlīdzekli, tas ir, dokumentu apstrāde un sagatavošana, kā arī lēmumu un paziņojumu nosūtīšana transportlīdzekļa īpašniekam. Amatpersonu izmaksas rēķinātas, ņemot par pamatu patērēto laiku viena transportlīdzekļa dokumentu apstrādē un aģentūrā apstiprināto vienas stundas darba tarifu. Tiešās administratīvās izmaksas ir 14,68 *euro*. Lai aprēķinātu izmaksas par vienu diennakti, tiešās administratīvās izmaksas tiek dalītas ar dienu skaitu, cik ilgi vidēji glabājās viens transportlīdzeklis, tātad 14,68 *euro* : 16,6 (vidējais viena transportlīdzekļa glabāšanas laiks) = 0,89 *euro* diennaktī. Netiešajās administratīvajās izmaksās ierēķinātas administratīvajās lietās izņemto transportlīdzekļu dokumentu aprite, rēķinu sagatavošana un citām darbībām iesaistīto darbinieku noslodzes, saimniecisko lietu izmaksas, administratīvās izmaksas /adrese/, kur atrodas Izņemto lietu nodaļa un Čiekurkalna 1.līnijas 1, Rīgā, administratīvās izmaksas, kur atrodas aģentūras direktors, grāmatveži un jurists. Visas izmaksas ir ņemtas proporcionāli tieši šo funkciju veikšanai, tas ir, administratīvajās lietās izņemto transportlīdzekļu glabāšanas nodrošināšanā. Netiešās administratīvās izmaksas uz vienu transportlīdzekli ir 38,83 *euro*. Lai aprēķinātu izmaksas par vienu diennakti, netiešās administratīvās izmaksas tiek dalītas ar diennakts skaitu, cik ilgi vidēji glabājās viens transportlīdzeklis, tātad 38,83 *euro* : 16,6 (vidējais viena transportlīdzekļa glabāšanas laiks) = 2,34 *euro* diennaktī.

Tātad tiešās un netiešās administratīvās izmaksas ir noteiktas par vienreizējām darbībām, tādēļ tās nevar tikt aprēķinātas par diennakti un nevar mainīties atkarībā no diennakšu skaita. Pretējā gadījumā par transportlīdzekli, kas tiek glabāts ilgāk, vienreizējās izmaksas ir lielākas nekā par transportlīdzekli, kas tiek glabāts īsāku laika periodu. Piemēram, pieteicēja gadījumā tiešās un netiešās administratīvās izmaksas, kas aģentūrai radušās saistībā ar viņam izņemto transportlīdzekli ir 53,51 (14,68 + 38,83) *euro*, savukārt, iekļaujot tās aģentūras veiktajā aprēķinā, minētās izmaksas palielinājušās turpat 10 reizes, sasniedzot 500,65 (3,23 (0,89 + 2,34) *euro* diennaktī × 155 dienas) *euro*.

[10.4] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa secina, ka konkrētajā gadījumā nav piemērojams noteikumu Nr.1098 4.pielikuma 1.1.2.apakšpunkts, jo aģentūras norādītais viena transportlīdzekļa glabāšanas izdevumu aprēķins neatbilst faktiskajām izmaksām. Līdz ar to noteikumi Nr.1098 pārsniedz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 257.panta astotajā daļā sniegtā pilnvarojuma mērķi un noved pie personas sodīšanas ar kodeksā neparedzētu soda veidu.

Tādējādi izskatāmajā lietā, aprēķinot aģentūras faktiskās izmaksas, kas tai radušās saistībā ar pieteicējam izņemtā transportlīdzekļa glabāšanu, nav piemērojams izdevumu apmērs 9,41 *euro* par diennakti, bet gan izdevumu apmērs 6,18 *euro* par diennakti + 53,51 *euro* (tiešās un netiešās administratīvās izmaksas).

[11] Satversmes tiesa, atzīstot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 257.panta astotās daļas un noteikumu Nr.1098 74.panta atbilstību Satversmes 105.pantam ir norādījusi, ka administratīvās atbildības tiesībās būtisks ir lietderības princips. Tas nozīmē, ka atbildīgajai institūcijai vai amatpersonai ir piešķirta rīcības brīvība, izlemjot, vai tā uzsāks administratīvo lietvedību, kādus procesuālos līdzekļus izmantos un vai administratīvā pārkāpuma lietu noslēgs ar lēmumu par administratīvās atbildības noteikšanu par konkrēto pārkāpumu. Izraudzītajiem līdzekļiem jābūt mērķtiecīgiem un samērojamiem ar publiskās kārtības apdraudējumu un tā raksturu katrā individuālajā gadījumā. Tādēļ arī atbildīgajai institūcijai vai amatpersonai ir rīcības brīvība mantas izņemšanā, nodošanā un glabāšanā, savukārt administratīvās tiesas kompetencē ir iestādes rīcības brīvības izmantošanas pareizības pārbaude. Tā kā kompetentajai amatpersonai, veicot mantas izņemšanu, ir rīcības brīvība, tai vienmēr jāizdara lietderības apsvērumi un jāvērtē, vai personas tiesības konkrētā gadījumā tiek ierobežotas samērīgi ar šīs darbības mērķi.

Veicot mantas izņemšanu, amatpersonai jāpārbauda, vai mantas izņemšana ir nepieciešama konkrētās administratīvās lietvedības ietvaros, vai un kam šī manta nododama glabāšanā, turklāt tai pastāvīgi jākontrolē mantas glabāšanas ilgums, jāpārliecinās, vai mantas glabāšana jau nerada zaudējumus valstij, un citstarp jāapsver arī tas, vai neizrādīsies, ka glabāšanas izmaksas nav atlīdzināmas. Ja rodas strīds par glabāšanas izdevumu atlīdzināšanu, tad kompetentās amatpersonas rīcības brīvības izmantošanas pareizību pārbauda arī administratīvā tiesa. Atbilstoši iepriekšminētajam atbildīgajai institūcijai vai amatpersonai ir jāievēro tādi principi kā samērīgums un tiesiska rīcības brīvības izmantošana. Pirms attiecīgās rīcības tai jāizvērtē interešu aizskāruma intensitāte un nozīmīgums un jāizņem un jānodod glabāšanā tikai tāda manta, kas nepieciešama likumpārkāpuma novēršanai vai kas var būt par pierādījumu likumpārkāpuma izmeklēšanā, turklāt jākontrolē arī glabāšanas izdevumu samērība.

Lai gan likumdevējs izvēlējies noteikt, ka procesuālie izdevumi tiek aprēķināti atsevišķā procesā, izņemtās mantas glabāšanas izmaksas ir cieši saistītas ar tās glabāšanas lietderību. Tiesiskās sekas, kas personai izriet no apstrīdētā regulējuma, ir atkarīgas tieši no tā, kā atbildīgā iestāde vai amatpersona, kā arī institūcija, kas glabā izņemto mantu, ir rīkojusies tās glabāšanas laikā. No tiesiskuma principa viedokļa būtu nepieļaujami personai noteikt pienākumu segt izdevumus par neefektīvu, pārmērīgi ilgu izņemtās mantas glabāšanu. Tātad, lai apstrīdētā regulējuma piemērošana atbilstu attiecīgā tiesību institūta būtībai, tas piemērojams atbilstoši izņemtās mantas glabāšanas lietderībai. Proti, piemērojot apstrīdēto regulējumu, tā piemērotājam ir jāizvērtē, vai tiesiskās sekas, kas personai radušās izņemtās mantas glabāšanas ilguma dēļ, ir saprātīgas un samērīgas ar personas tiesību uz īpašumu ierobežojumu. Līdz ar to apstrīdētais regulējums kopsakarā ar izņemtās mantas glabāšanas procesa noteikumiem ietver pienākumu izdarīt lietderības apsvērumus un ievērot samērīguma principu.

Ņemot vērā minēto, iestādei un administratīvajai tiesai ir pienākums nodrošināt, ka administratīvā pārkāpuma lietā izņemtās mantas glabāšanas izdevumu aprēķināšanā un to atlīdzinājuma pieprasīšanā personas pamattiesības tiek ierobežotas samērīgi. Tādējādi apstrīdētā regulējuma piemērošanā ir jāievēro samērīguma princips. Pienākums ievērot samērīguma principu nozīmē, ka iestādei un tiesai ikvienā gadījumā ir jāvērtē administratīvā pārkāpuma lietā izņemtās mantas glabāšanas izdevumu samērība, citstarp ņemot vērā personai piemēroto sodu, tās mantisko stāvokli, kā arī rīcību procesa virzībā un apsverot, vai vispār bija nepieciešams izņemto mantu turēt valsts rīcībā. Atbilstoši piemērojot apstrīdēto regulējumu, tiktu nodrošināta samērīguma principa ievērošana katrā konkrētajā gadījumā *(sk. Satversmes tiesas 2018.gada 14.decembra sprieduma lietā Nr.2008-09-0103 14.3. un 14.4.apakšpunktus)*.

Tādējādi pēc būtības Satversmes tiesa apstrīdētās normas ir atzinusi par atbilstošām Satversmei ar nosacījumu, ka ikvienā gadījumā tiek vērtēta administratīvā pārkāpuma lietā izņemtās mantas glabāšanas izdevumu samērība, citstarp ņemot vērā personai piemēroto sodu, tās mantisko stāvokli un rīcību procesa virzībā, kā arī mantas glabāšanas lietderību, apsverot, vai vispār bija nepieciešams izņemto mantu turēt valsts rīcībā. Savukārt administratīvās tiesas pienākums ir vērtēt šos apstākļus, samērojot tos ar izņemtās mantas glabāšanas izmaksām.

[12] No lietas materiāliem konstatējams, ka transportlīdzeklis „VW Golf" pieteicējam izņemts administratīvās pārkāpuma lietas, kas uzsākta par LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, savukārt tā glabāšanas izmaksas aprēķinātas par 155 diennaktīm (no 2019.gada 7.jūlija līdz 2019.gada 25.novembrim un no 2020.gada 28.janvāra līdz 2020.gada 10.februārim). Tomēr pieteicējs, pirmkārt, uzskata, ka transportlīdzekļa izņemšanai nebija pamata. Otrkārt, ka transportlīdzekļa glabāšana tik ilgu laiku nebija ne lietderīga, ne arī samērīga.

Novērtējot pieteicēja vadītā transportlīdzekļa izņemšanas apstākļus, tiesa secina, ka tā bijusi pamatota. Proti, pieteicējs 2019.gada 6.jūlijā plkst.20.32 vadīja transportlīdzekli „VW Golf", kuram bija iznīcināti šasijas (VIN) numuri un, iespējams, arī piestiprinātas cita transportlīdzekļa valsts reģistrācijas numura zīmes /reģistrācijas numurs/ *(lietas 47.lapa)*, nepakļaujoties vairākkārtējai policijas darbinieku prasībai apturēt transportlīdzekli.

Savukārt saskaņā ar LAPK 257.panta pirmo daļu viens no pārkāpumiem, kurā ir pieļaujama mantas, kura ir pārkāpuma priekšmets vai izdarīšanas rīks un kura atrasta aizturēšanas, personas mantu vai vietas apskates laikā, kā arī pārkāpuma konstatācijas brīdī, ir nepakļaušanās tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus (LAPK 149.^{5} panta piektajā daļā paredzētais pārkāpums). Šādos apstākļos, kad nebija iespējama pieteicēja vadītā transportlīdzekļa identifikācija, līdz ar to arī tā piederība un ar to saistītie apstākļi, kā arī, lai novērstu turpmāku administratīvo pārkāpumu, izmantojot ceļu satiksmē tajā nepieļaujamu transportlīdzekli, Valsts policijas darbinieks pamatoti veicis pieteicēja vadītā transportlīdzekļa izņemšanu.

Attiecībā par pieteicējam izņemtā transportlīdzekļa glabāšanu konstatējams, ka 2019.gada 10.jūlijā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Valmieras iecirknī (turpmāk – Valmieras policijas iecirknis) saņemts pieteicēja laulātās /pers. M/ 2019.gada 9.jūlija iesniegums ar lūgumu atļaut izdot pieteicējam izņemto tranpsortlīdzekli „VW Golf" no aģentūras stāvlaukuma *(lietas 79.lapa)*. 2019.gada 15.jūlijā Valmieras policijas iecirknis šo iesniegumu izskatīšanai pārsūtījis Vidzemes rajona tiesas tiesnesim, kura tiesvedībā atradās konkrētā administratīvā pārkāpuma lieta, norādot, ka 2019.gada 9.jūlijā Valsts policija ir uzsākusi resorisko pārbaudi, lai identificētu transportlīdzekli un noskaidrotu tā piederību *(lietas 106.lapa)*. 2019.gada 18.jūlijā minētais tiesnesis saņēmis Valmieras policijas iecirkņa informāciju par resoriskās pārbaudes rezultātiem, proti, ka pieteicējam izņemtā transportlīdzekļa identifikācija nav iespējama *(lietas 107.lapa)*. 2019.gada 22.jūlijā Vidzemes rajona tiesas tiesnesis, atbildot uz pieteicēja laulātās /pers. M/ iesniegumu, norādījis, ka jautājums par rīcību ar transportlīdzekli „VW Golf" tiks izlemts, pieņemot administratīvā pārkāpuma lietā galīgo nolēmumu *(lietas 108.lapa)*. Savukārt ar Vidzemes rajona tiesas 2019.gada 25.oktobra spriedumu lietā Nr.171044019, ņemot vērā pieteicēja paskaidrojumus par transportlīdzekļa iegādāšanās apstākļiem, atzīts, ka pieteicējs ir viņam izņemtā transportlīdzekļa „VW Golf" īpašnieks. Tāpat ar šo spriedumu nospriests, ka pieteicējam izņemtais tranpsortlīdzeklis līdz uzliktā naudas soda izpildei nododams glabāšanā Ministru kabineta noteiktajā kārtībā, bet pēc naudas soda izpildes atdodams īpašniekam.

Novērtējot minētos ar pieteicējam izņemtā transportlīdzekļa glabāšanu saistītos apstākļus kopsakarā ar iepriekš norādītajām Satversmes tiesas atziņām par amatpersonas pienākumu pastāvīgi kontrolēt mantas glabāšanas ilgumu un lietderību, tiesa secina, ka līdz 2019.gada 18.jūlijam, kamēr Valsts policija veikusi resorisko pārbaudi, kuras mērķis bija identificēt pieteicējam izņemto transportlīdzekli, Vidzemes rajona tiesas tiesnesim nebija iespējams lemt par rīcību ar to. Tomēr 2019.gada 22.jūlijā, kad minētais tiesnesis pēc būtības ir atteicis pieteicējam izņemtā transportlīdzekļa izdošanu no aģentūras stāvlaukuma, viņa rīcībā bija informācija, ka minētā transportlīdzekļa identifikācija nav iespējama, līdz ar to, ka piederība ir noskaidrojama, ņemot vērā pieteicēja paskaidrojumu, kas ievērojami vēlāk arī izdarīts. Tāpat Vidzemes rajona tiesneša pienākums, izskatot iesniegumu par glabāšanā esošā transportlīdzekļa izdošanu, bija vērtēt tā glabāšanas lietderību un ilgumu, tomēr ziņas pār šādu novērtēšanu no konkrētās administratīvās pārkāpuma lietas nav konstatējamas. Savukārt tiesa konkrētajos apstākļos nesaskata lietderību pieteicējam izņemtā transportlīdzekļa glabāšanai pēc 2019.gada 22.jūlija, kad bija iespējams noskaidrot tā īpašnieku un kad Vidzemes rajona tiesas tiesnesis lēma par transportlīdzekļa glabāšanas turpināšanu. Tai skaitā, tiesa nekostatē, ka pieteicējam izņemtais transportlīdzeklis nodrošinātu administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu izpildi *(LAPK 252.panta pirmā daļa)*. Proti, transportlīdzekļa vērtība, ņemot vērā tam iznīcinātos šasijas (VIN) numurus, kas tam liedz dalību ceļu satiksmē, acīmredzami nenodrošina naudas soda, kas paredzēts LAPK 149.^{5} panta piektās daļas sankcijā (pieteicējam izņemtais transportlīdzeklis realizēts par 105,50 *euro*, bet minimālais naudas sods – 1200 *euro*), izpildi. Gluži pretēji, šāda acīmredzami mazvērtīga transportlīdzekļa glabāšana mazina iespēju izpildīt naudas sodu, jo ievērojami palielina kopējo maksājumu apmēru. Piemēram, pieteicēja gadījumā bez naudas soda 1300 *euro* viņam saskaņā ar lēmumu ir jāmaksā vēl 1625 *euro* par mazvērtīga transportlīdzekļa nelietderīgu piespiedu glabāšanu.

Tādējādi arī tiesas secinājums, ka no tiesiskuma principa viedokļa būtu nepieļaujami pieteicējam noteikt pienākumu segt izdevumus par nelietderīgu un pārmērīgi ilgu izņemtās mantas glabāšanu, proti, par viņam izņemtā transportlīdzekļa „VW Golf" glabāšanu pēc 2019.gada 22.jūlija. Šādos apstākļos pieteicēja pienākums ir segt ar viņam izņemtā transportlīdzekļa glabāšanu saistītos izdevumus par 16 diennaktīm (no 2019.gada 7.jūlija līdz 2019.gada 22.jūlijam), kas kopumā sastāda 152,39 (16 diennaktis × 6,18 *euro* par diennakti + 53,51 *euro* (tiešās un netiešās administratīvās izmaksas)) *euro*.

[13] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka aģentūras lēmums ir pamatots daļā par pieteicējam noteikto ar izņemtā transportlīdzekļa pieņemšanu glabāšanā un glabāšanu saistīto izdevumu segšanu 319,14 (272,25 *euro* (transportlīdzekļa pārvietošanas izdevumi) + 152,39 *euro* (transportlīdzekļa pārvietošanas izdevumi) – 105,50 *euro* (ieņēmumi no transportlīdzekļa realizācijas) *euro* apmērā, bet pārējā daļā (par pieteicējam noteikto pienākumu segt izdevumus 1306,16 *euro* apmērā) aģentūras lēmums ir atceļams. Līdz ar to pieteicēja pieteikums ir daļēji apmierināms.

[14] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13.punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc pieteicēja iesniegumā saņemšanas iestādē Administratīvā procesa likuma 126.pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Tiesa konstatē, ka valsts nodeva 30 *euro* apmērā par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā ir samaksāta 2020.gada 17.septembrī *(lietas 8.lapa)*. Tā kā pieteicēja pieteikums ir daļēji apmierināts, tad no Latvijas Republikas par labu pieteicējam piespriežama viņa samaksātā valsts nodeva, atlīdzinot to no aģentūras budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246. – 251.pantu, 253.panta pirmo daļu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

daļēji apmierināt /pers. A/ pieteikumu.

Atcelt Nodrošinājuma valsts aģentūras 2020.gada 10.augusta lēmumu Nr.1.3.2-02/4280 daļā, ar kuru /pers. A/ noteikts segt izņemtā transportlīdzekļa glabāšanas izdevumus 1306,16 *euro* apmērā, ar tā pieņemšanas dienu.

Noraidīt /pers. A/ pieteikumu pārējā daļā.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2021.gada 20.maijā.

Tiesnesis G.Ploriņš